

MASSA

Hotel- débâcle

door Hans de la Rive Box

En kom nu eens voor den dag, met wat je zelf als je laatste gril betitelt!" zei Harry Desmond, toen zijn beste vriend, de razendrijke George, bijgenaamd Tuppie, zich in een fauteuil genesteld had. De beide jongelui hadden elkaar in geen tien dagen gesproken, omdat Tuppie zich zeer geheimzinnig had afgezonderd. Zelfs Tommie Vangraven had niets van dat verdwijnen afgeweten. Dat Tuppie eenige dagen onvindbaar bleef, was niets bijzonders; maar juist omdat hij nu en dan zeer eigenaardige plannen had, die bij de uitvoering nog eigenaardiger resultaten hadden, was zijn vriend meer dan nieuwsgierig.

"De heele kwestie," zei Tuppie opgewekt, "is het resultaat van een, ik zou haast zeggen, ziekelijk verlangen van mij, dat ik al vanaf mijn twaalfde jaar gehad heb."

"Om een hotel te beginnen?" viel Harry hem in de rede en er trok reeds een bedenkelijke rimpel door zijn hoog voorhoofd. Als vertrouwde vriend voelde hij bij voorbaat reeds, dat de ander weer wat gek had uitgehaald.

"Juist," zei Tuppie lakoniek, "een hotel is steeds mijn ideaal geweest. Nee, laat mij uitspreken. Nu heb ik van de week het groote Astoria-hotel overgenomen, met alles wat er aan zoo'n affaire aanzit. Personeel, inventaris, kortom alles. Ik ben nu hotel-directeur en kom je uitnodigen morgenmiddag om twee uur aanwezig te zijn.

De zaak wordt dan opnieuw geopend."

Sprakeloos bleef Harry hem aanstaren; slechts langzaam drong het feit tot hem door. Die dwaze Tuppie! Hij had hoe genaamd geen verstand van hotels.

"Zoo..." zei hij eindelijk moeilijk. "En is het onbescheiden... hm..."

"Heelemaal niet!" grinnikte Tuppie; "Alles bij elkaar kostte het mij ruim een miljoen dollar. Meer dan zeshonderd kamers, hè? Je moet mijn garage eens komen bekijken, kerel. Een juweeltje! Voor tweehonderd auto's en geweldige liften. Ik heb een contract gemaakt met het Victoria-orkest, dat is waar ook! Zij verzorgen de de matinée's en avondprogramma's!"

"Dat orkest van twee en dertig man?" hijgde Harry.

Tuppie knikte en lachte vroolijk: "Ik begin nu pas schik in mijn leven te krijgen, zeg!"

Buiten loeide 'n claxon en Tuppie stond haastig op. "James met m'n nieuwe grijze!" zei hij vlug en terwijl de vrienden naar de lift liepen, fluisterde Tuppie den ander in het oor: "Om papa en mama Vanbibber een beetje in te palmen, heb ik het heele stel voor een week uitgenoodigd. Zij krijgen de mooiste kamers in mijn hotel, begrijp je? En wanneer ze weer vertrekken hoop ik zoo ver te zijn, dat ik den ouden heer de hand van Alice kan vragen. Ik hoop niet dat Tommie er lucht van krijgt, want dan gaat het juist als verleden jaar! Dan kaapt hij Alice van 's morgens tot 's avonds van mij weg! Adieu kerel, denk om morgenmiddag! Wil je mijn nieuwe aanwinst aanbevelen? Volledig pension vanaf vijftien dollar per dag. Vergeet niet mijn garage te roemen, en de liften, en de concerten, en de badkamers en de serres en den prachtige theetuin op het dak!"

Tommie Vangraven had reeds lang voor Tuppie met de familie Vanbibber kennis gemaakt, omdat papa Vanbibber evenals Tommie uit Holland was gekomen. Tommie was gek op de mooie Alice en haar vader

vond het een uitstekende partij, omdat Tommie zoo goed kon polo-spelen. Doch Tommie zorgde er wel voor, negen van de tien keer van papa Vanbibber te verliezen. Door verlies, winst! was zijn gedachte en Alice was stellig een mooie, begeerenswaardige winst.

Toen Tommie van Tuppie's hotel hoorde en te weten kwam, dat papa Vanbibber met gevolg zou komen logeeren, dacht hij diep na en begon toen met bankpapier te goochelen. Hij zocht een jongen, wiens zuster verliefd was op den broer van een der liftboy's van Tuppie's hotel. Een beetje ingewikkeld, doch het plannetje ging prachtig door. Tommie zou er voor zorgen, dat Alice niets meer van Tuppie zou willen weten en dat papa Vanbibber slechts zijn neus voor Tuppie zou ophalen.

Hij zelf kwam niet op de receptie, doch wel zag hij de heele familie Vanbibber arriveeren. Alice was mooier dan ooit en lachte en bloosde en wenschte Tuppie geluk met zijn hotel. Het gebouw zag er dan ook luxueus en aantrekkelijk uit; Alice vond alles zalig en eenig, en mevrouw was in extase over de dikke loopers op de trappen.

"En nou krijgen jullie de mooiste kamers van mij, zoolang je maar wilt!" zei Tuppie gul en presenteerde papa Vanbibber een twee dollar-sigaar. Daarna leidde hij het gezin naar de lift en bezichtigden zij de drie naast elkaar liggende vertrekken. Zelfs Paul, de veertienjarige broer van Alice, scheen met zijn "hut" in zijn nopjes en probeerde al vast de drie bellen naast de gangdeur, zoodat een kamermeisje, een kellner en een der schoenenjongens tegelijkertijd aanklopten.

En 's middags deed de familie het omvangrijke maal alle eer aan! Tuppie, trotsch en gelukkig, presideerde en beantwoordde heel geestig een speech van papa Vanbibber, die vooral de verborgen, welvoorzien wijnkelders roemde. Tegen elf uur vertrokken de meeste logé's naar hun kamers, doch het was ver over éenen, toen Tuppie ein-